

Een groot man struikelt, maar valt niet

Lomen Verromen liep op straat en struikelde. Je zag het gebeuren. Voorbijganger 1 zag het ook. Voorbijganger twee slaakte een kreet en zag het ook gebeuren. Voorbijganger 3 verslikte zich in een zoute haring en slaakte een kreet. Voorbijganger 4 wees ernaar terwijl hij het zag gebeuren. Toen was er nog een handjevol voorbijgangers die allemaal kreetten, wezen en het zagen gebeuren. Lomen Verromen die nog aan het struikelen was, hield daar plots mee op en vervolgde zijn gebruikelijke, licht manke tred.

Waarna hij al struikelend zijn route huiswaarts volgde en na het ontsluiten van de voordeur de grote hal binnen struikelde. Hij klauterde naar de tweede verdieping waar hij zijn kamertje huurde en struikelde ook daar na het ontsluiten van de deur naar binnen. Een keer viel hij bijna, maar hij hield net op tijd op met struikelen en kon zich vastgrijpen aan de staande lamp die daar stond. Toen de lamp alsnog ophield met staan, maaide Lomen wild in het rond en kneep in de vlucht het peertje van de lamp tot moes. Daarna gebeurde er iets dat ik niet heb gezien en dan zat Lomen op de bank een boek te lezen. Niet lang, want het boek viel en Lomen ook. Op het boek. Het boek helemaal in de kreukels en maar Lomen bijna ook. Hij was aardig boos op zichzelf. Dat was hij vooral daar hij nog niet een boek zonder kreukels had. Zijn boeken vielen nooit, hij liet ze nooit vallen, maar binnenshuis, als boekenwurm, liep hij altoos met een boek in de hand, op zoek naar die ene prachtige zin in dat boek en dan struikelde hij. Een paar keer had hij geluk gehad en de pagina met daarop die ene prachtige zin uit dat boek gescheurd. Luid juichend liep hij dan naar de muur waar hij dat soort pagina's met twee, soms met drie, punaises aan vastprikte, maar niet zelden viel hij na een struikeling de tanden door zijn bovenlip en zijn handen door het huisstof. En om stoffige papiertjes aan de muur te hangen ging hem te ver, veel te ver zelfs. Nimmer echter besluiteloos opende hij een nieuw boek op zoek naar die ene prachtige zin en liet zo'n moment van rust zich welgevallen.